

Är religionen föråldrad?

Bländade av vetenskapens framsteg under sjutton och artonhundratalet trodde många västerlänningar att religionen hade uttömts på allt nyttovärde och de försvar sig en gång för alla åt vetenskapen. Nästan alla västerlandets eminenta psykologer och sociologer uttryckte sig i samma slags termer. Sålunda visade exempelvis Freud, den ryktbare psykoanalytikern, det fruktlösa i varje försvar för det som religionen stod för i den moderna tiden genom sin teori om att mänskligheten genomgår tre distinkta psykologiska faser: vidskepelse, religion, vetenskap. Då det nu är vetenskapens era, tillhörde alltså religionen det förgångna.

Som vi redan i förordet har förklarat, fanns det vissa bestämda orsaker till varför Europas vetenskapsmän antog en mot religionen antagonistisk livssyn; en livssyn baserad på just detta hat mot religionen. Det var på grund av den allvarliga kontrovers som där fanns mellan vetenskapsmännen och den kristna kyrkan som vetenskapsmännen kom att - naturligtvis med all rätt - betrakta allt det som kyrkan stod för som reaktionärt, retrogressivt, bakåtsträvande och vidskepligt, och att den därför måste upplåta sin dominerande plats för vetenskapen på det att mänskligheten skulle bli i stånd att gå framåt på civilisationens väg.

Utan att bedöma skillnaden mellan de egenartade livsvillkor som rådde i Europa vid tiden för denna olyckliga konflikt och de förhållanden som rådde i deras egen islamiska Orient, satte sig människor där emot sina heliga traditioner - traditioner som överförts till dem av tidigare generationer - och krävde dessa traditioners omedelbara avskaffande. Sedan kom den imitationens smitta som förpestade den redan undertryckta islamiska orienten och förledde de naiva bland folket till att inbilla sig att den enda vägen till framsteg var den som följdes av Europas dominerande nationer, och att de själva därför också var tvungna att förkasta sin religion såsom européerna redan gjort. De fruktade att de i annat fall skulle bli fångna i en avgrund av bakåtsträvande och efterblivenhet.

Men dessa människor förbisåg det faktum att inte ens i Väst var alla framstående lärde antagonistiska gentemot religionen, inte heller visar deras arbeten på någonting åt det hållet. Däremot finner vi att några av de mest eminenta intellektuella bland dem, skrämde av det gudlösa Europas materialism, kom fram till slutsatsen att religionen är en psykologisk såväl som intellektuell nödvändighet för mänskligheten.

Den mest uppmärksammade av dessa vetenskapsmän är astronomen James Jeans, som inledde sin intellektuella karriär som en gudlös skeptiker, men som genom sina vetenskapliga upptäckter slutligen leddes fram till uppfattningen att vetenskapens största problem inte kan lösas utan en gudstro. Den berömde sociologen Jeans Bridge gick så långt att han prisade Islam för att den uppnått en lycklig förening av det timliga och det andliga till ett harmoniskt tankesystem parat med en praktisk livskod. Den välkände engelske författaren Somerset Maugham sammanfattade det moderna Europas allmänna attityd gentemot religionen när han anmärkte att Europa under den innevarande epoken hade upptäckt en ny gud - vetenskapen - och förkastat den äldre guden.

Vetenskapens gud har emellertid visat sig vara utomordentligt vankelmodig, ombytlig och konstant ändrande sina positioner; i dag uppvisande som fakta och realitet det som i går förkastades som falskt och vice versa, med resultat att vi ser dess »dyrkare» dömda till ständig rastlöshet och oro; ty hur skulle de kunna få ro och frid i sinnet under en så kapriciös gud? Att denna ständiga rastlöshet av vilken det moderna västerlandet är

hemsökt, är ett faktum, visas tydligt av det höga antal psykiska sammanbrott och nervösa åkommor som uppvisas i det västerländska samhället i dag.

Ännu ett resultat av den moderna vetenskapens förgudning är att den värld vi lever i för många är berövad all mening och allt syfte; utan någon högre ordning eller makt som styr den. Den är bara en evigt pågående strid mellan motsatta krafter. Som ett resultat av detta undergår allting i världen förändringar; ekonomiska och politiska system skiftar; relationerna mellan stater och individer är ombytliga; även «vetenskapliga fakta» ändras. Vad kan människan då vänta sig annat än misär och ständig rastlöshet i en värld med så dystert inramning - en värld där ingen Högre makt existerar till vilken människan kan vända sig för stöd, styrka och tröst i den hänsynslösa strid som är livets?

Det är religionen och religionen enbart som kan ge människan frid och världen fred och lugn. Religionen ingjuter kärlek till godheten och ger människan mod att trotsa de onda krafterna och tyranniet. Denna strävan till godhet och sanning är ett nödvändigt villkor för att Hans vilja ska bli dominerande på denna jord - en aktiv strävan parad med tålmodig väntan på Hans gottgörelse i det Kommande. Behöver människan verkligen inte fred, ro och tröst, med ett ord: religion?

Vad ska det bli av människan om hon inte har tro och förvisning om ett kommande liv? För en troende människa antar livet på jorden nya dimensioner som öppnar höga framstegshorisonter framför henne och utan vilka hon oundvikligen nertrycks av en torterande känsla av intighet, eftersom avsaknaden av visshet skulle betyda en verklig inskränkning av det mänskliga livets totala spännvidd. En tillvaro utan tro reducerar människan till en leksak i händerna på sina egna och andras infall och böjelser. Detta lär henne inte något utom att pressa ut största möjliga njutning ur hennes korta sejour på jorden. Rivalitet, stamstrider och konflikter om äganderätten till de materiella tillgångarna blir följderna av detta, eftersom det då inte finns någon Högre Makt som lägger band och restriktioner på människans begär. Sålunda strävar var och en, förblindad av sin egen girighet och lusta, efter att på kortast möjliga tid roffa åt sig vadhelst hon kan lägga vantarna på.

På detta vis sjunker människan ner till ett lägre plan av känslor och tankar. Hennes fantasi sjunker djupt och så gör även hennes ideal samt medlen för att uppnå dessa. Människorna är alla märkta av förnedring. Mänskligheten är dömd till ständiga, fasansfulla utrotningskrig vilka knappast tillåter människorna att sträva mot högre och ädlare mål i livet. I en sådan värld finns inte rum för kärlek och sympati, eftersom människorna är helt besatta av sina köttsliga nöjen. De styrs av sina blinda passioner. Hur skulle i en sådan omgivning människan kunna sträva högre eller ens kunna uppskatta genuina mänskliga känslor?

I en sådan värld vinner människan otvivelaktligen vissa materiella fördelar. Men till vad nytta är dessa när medmänniskorna oupphörligen är i luven på varandra, bekämpar varandra; var och en redo att skära halsen av sin broder om han skulle finna det vara till fördel för hans egen materiella välfärd? Materialismen spolierar livet så till den grad att till och med människans materiella förvärv blir meningslösa och till ingen nytta. Människan förslavas av girighet, lusta och måttlöshet. Hon styrs enbart av blind och måttlös aptit. Människorna har ingen som helst kontroll över dessa synder. Inte heller kan de hoppas på att någonsin bli fria från dessa nät.

På samma sätt dras även nationer, av liknande skäl, in i ödeläggande krig som spolierar all harmoni i livet. Och vetenskapen, med dess möjligheter att framställa de mest fruktansvärda förstörelsevapen, används för eliminering av den mänskliga rasen och för ödeläggelse och exploatering av jordens tillgångar, i stället för att låta den tjäna mänskligheten och bidra till dess välfärd.

Sedd i detta sammanhang betyder religionen en breddning av människans mentala horisont, ty livet begränsar sig inte till endast denna värld utan fortsätter långt utöver denna; det sträcker sig till evigheten. Denna visshet tändes ett hopp i människans hjärta och uppmuntrar henne till att ståndaktigt kämpa mot ondska och förtryck. Religionen lär kärlek, sympati och universellt broderskap. Den är således den enda vägen till fred, välstånd och sunt framåtskridande - vilket i sig är ett tillräckligt skäl till dess bibehållande. Religionen utrustar människan på bästa möjliga sätt för livets hårda strid.

Till yttermera visso är det tron och tron enbart som kan inspirera människan till att höja sig över sig själv och uppoffra sig för höga och rena ideal. När tron tagits från henne är hon lämnad utan något annat att se upp till eller sätta sin lit till än sig själv. Hon förvandlas till en ickeandlig varelse. Mången man har stupat i kampen för sanningen efter att ha ägnat hela sitt liv åt den kampen, och utan att ha uppnått någonting i materiellt hänseende. Vad var det som inspirerade dessa ädla själar till att engagera sig i en kamp som inte gav dem någon materiell belöning, utan i stället berövade dem det lilla det möjligtvis ägde? Otvivelaktligen var det en av Trons många mirakler, ty själviska motiv som girighet, lusta etcetera, kan aldrig hjälpa människan att uppnå något verkligt gott, ädelt eller något av bestående värde. Det är därför som materiella förvärv vunna genom egoistisk girighet är så kortlivade och tillfälliga; eftersom den kortsiktiga vinstens incitament inte kan ge den karaktärsstyrka och mod som krävs för att tåligt och uppoffrande hålla ut för ett sant och högt mål.

Det existerar de facto vissa så kallade reformatorer som får sin inspiration ur hat snarare än ur kärlek. Hat är deras motivs huvudkälla, vilket de påstår ger dem mod att tålmodigt bära motgångar i kampen för sin sak. Det hat de hyser kan vara av personlig karaktär eller florerar hos en viss samhällsklass och vara riktad mot mänskligheten som sådan eller mot den generation de råkar ha fötts i. Sådana av hätskhet inpyrda människor realiserar kanhända några av sina mål genom »reformation». Deras agg, parat med deras förmätenhet och inneboende grymma naturer, kan också hjälpa dem att forma deras »moral», vilken gör dem i stånd att villigt lida umbäranden för den sak de tror på. Men en doktrin baserad på illvillighet i stället för på kärlek kan aldrig föra mänskligheten fram till något gott. De må avlägsna vissa onda företeelser och sätta stopp för det rådande tillståndet av orättvisa, men de erbjuder inget sunt botemedel för mänsklighetens sjukdomar. Baserad på hat och illvilja är en sådan livsfilosofi dömd att förr eller senare degenerera och skapa mer orättvisa och mer ondska än det samhällssystem som den ursprungligen motsatte sig och försökte bota.

Endast en filosofi som inte siktar mot omedelbara vinster i denna värld och som inte heller hämtar inspiration ur illvilja utan i stället ingjuter i människan rena och ädla passioner av kärlek, broderskap och en vilja att ägna sitt liv åt att tjäna människorna, kan tillförsäkra mänskligheten en belöning som är bestående och värd att sträva efter. Bara den kan bana väg för mänsklighetens välstånd och framtida utveckling. Essensen i en sådan livssyn är tron på Allah och kärleken till Honom, parat med ett konsekvent rättfärdigt sätt att leva som hjälper människan att närma sig sin Skapare. Men båda dessa

faktorer förblir livlösa så länge man inte också tror på det Kommande livet. Tron på Livet efter detta ger människan en känsla av säkerhet; en trygghet som från hennes hjärta förvisar fruktan för den fysiska döden och lovar henne ett evigt liv. Det betyder med andra ord att hennes ansträngningar inte kommer att vara bortkastade utan ska ges sin fulla belöning i det liv som ska komma, om det inte sker redan i detta liv.

Allt detta är emellertid bara vad som följer av att ha en enkel tro på en gud och på Livet efter detta. Men vad Islam beträffar slutar resonemanget inte helt abrupt här, utan går långt utöver detta: Islam har en helt annan och långt mer fascinerande historia att berätta.

De som tror att Islam har blivit utspelad och inte längre fyller någon funktion vet inte vad den står för, inte heller tycks de på något sätt inse dess verkliga uppgift i det mänskliga samhället. De har i böcker utgivna av imperialisternas agenter fått lära sig tro att Islam uppkom endast för att sätta stopp för avguderi och för att vägleda människorna till en tro på endast En gud. De har fått lära sig att araberna i det pre- islamiska samhället var indelade i mot varandra antagonistiska stammar och att Islam därför enade dem och gjorde Arabien till en stark och enad nation; att araberna var hemfallna åt dryckenskap och dobbel och förde ett depraverat liv; att Islam då kom och drog dem ur dessa depravationen, såsom den utrotade så många andra onda seder som varit rådande bland dem, till exempel seden att begrava sina döttrar levande eller att slösa sina krafter på olika slags hämndaktioner de olika stammarna emellan. De har fått lära sig att Islam uppmanade muslimerna att sprida dess budskap, vilket de gjorde, och att detta i sin tur ledde till de fältslag som slutligen bestämde gränserna för den islamiska världen som vi känner dem i dag. Detta skulle alltså enligt dessa människor vara Islams enda syfte! «Som historisk mission har den för länge sedan uppfyllts: det finns ingen avgudadyrkan i den islamiska världen; de en gång antagonistiska stammarna har mer eller mindre förlorat sin stamidentitet som absorberats av en större nationalitets- och samhällsidentitet. I fråga om spel och alkohol måste vi hålla i minnet att den mänskliga civilisationen nu har gått framåt till en sådan grad att det nu är onödigt att förklara sådana nöjen olagliga, eftersom vi ser att de trots alla religiösa tabun fortfarande existerar. Det tjänar ingenting till att insistera på deras avskaffande. Sålunda avslutar de resonemanget med att hävda att Islam har uttjänat sitt syfte i världen; att den har haft sin tid men nu inte längre har någon plats i tillvaron och därför är helt obehövlig. Därför måste vi vända oss mot de moderna doktrinerna eftersom vi endast i dem kan finna vår räddning.»

Genom att på detta sätt apa efter sina västerländska lärare avslöjar dessa människor sin egen okunnighet. De vet absolut ingenting om Islam eller om dess verkliga uppgift i människans liv. Låt oss därför, innan vi fortsätter, se vad Islam är och vad den i själva verket står för.

Islam betyder med ett ord frihet från all slags slaveri som kan hindra mänsklighetens utveckling och som hindrar människorna från att följa dygdens och godhetens väg. Den betyder människans frihet från diktatorer som förslavar henne genom tvång eller fruktan; som tvingar henne att göra det som är fel och berövar henne hennes värdighet, egendom och till och med hennes liv. Islam befriar henne från sådant tyranni genom att tala om för henne att auktoritet utgår från Allah och endast från Honom; Han ensam är den Sanne Suveränen.

Islam betyder också frihet från lust, inbegripet även lust till livet, eftersom det är just denna mänskliga svaghet som utnyttjas av tyranner och diktatorer, avsiktligt eller på annat

sätt, för att förslava deras medmänniskor. Men för livets skull får ingen människa tyst acceptera förslavande av medmänniskor eller sitta överksam och se på hur tyranniet breder ut sig, utan att våga utmana och trotsa det. En av Islams stora välsignelser är att den lärde människorna att modigt bekämpa förtryck och tyranni i stället för att krypa omkring i servil underdånighet. Den Heliga Koranen säger:

«Säg: 'Om edra fäder, edra söner, edra bröder, edra hustrur, eder närmaste omgivning, ägodelar, dem I förvärvat, handel vars avstannande I frukten, och boningar, i vilka I finnen behag, äro eder kärare än Allah och Hans apostel och striden för Hans sak, så vänten, tills Allah kommer med sitt ord, ty Allah vägleder ej de ogudaktiga människorna» (Sura 9:24).

Som kontrast till de blinda passionerna och begären ställer Islam upp kärleken till Allah, vilket i det praktiska livet visar sig i kärlek till medmänniskorna; i dygd och sanning och i hård strävan på Hans väg - den väg som innehåller allt som är gott och högtstående i livet. Islam låter det förra underställas det senare. Råa passioner måste hållas i schack av kärleken till Allah; denna måste vara den dominerande och verkliga styrkraften i människans liv. Utan denna kan ingen människa säga sig vara en sann muslim.

En människa som är uppslukad av världsliga nöjen kan bilda en felaktig uppfattning om livet och tro att hon njuter mer av livet än andra gör. Men hon inser snart sitt misstag då hon inom kort sjunker till att bli blott och bart en slav under sina blinda passioner. Hon är då dömd till ett liv i förnedring och rastlöshet, ty de djuriska drifter som en gång fått fritt utlopp blir aldrig tillfredsställda: de stegras i stället mer och mer och sänker människan ner till de låga stadier av animalism där alla hennes strävanden fokuseras vid ett enda mål: hur man ska nå maximal njutning i livet. En sådan livsinställning befrämjar emellertid inte framsteg, varken materiella eller andliga, då mänskligheten inte kan nå högre sfärer om den inte är fri från de blinda, djuriska begärens dominans. Bara då kan den fritt marschera in på vetenskapens, konstens och religionens områden.

Det är just därför som Islam lägger så stor vikt vid att befria människan från hennes djuriska begär och det är därför som den inte är positiv till munkväsende och inte heller förbjuder den sina anhängare att fritt ta del av detta livets goda. Den strävar i stället efter att uppnå en balans mellan dessa två extremer. Allting som finns på jorden är till för människans skull. De ska tjäna henne, inte dominera eller härska över henne. Därför får hon inte tillåta sig själv att bli slav under dem. Hon ska i stället använda dem som medel för att uppnå ett högre mål, d. v. s. sin andliga perfektion, genom att sprida Allahs ord bland sina medmänniskor. Islam har alltså ett dubbelt mål i detta avseende: på det individuella planet syftar den till att ge varje individ en rättvis och tillräcklig tilldelning för att hon ska kunna leva ett anständigt och rent liv; och inom den kollektiva sfären ordnar den saker och ting på ett sätt som gör att alla sociala krafter i samhället styrs mot en höjning av framstegen och civilisationen i enlighet med Islams grundläggande livssyn, vilken strävar efter att upprätta en balans mellan delarna och helheten, mellan individerna och samhället.

Islam har också haft en högst frigörande effekt på det mänskliga intellektet eftersom den fullständigt motsätter sig alla former av vidskepelse. Mänskligheten har under historiens gång ofta fallit offer för olika absurditeter både i tanke och handling, av vilka somliga var en lek med människans fantasi och erkändes som sådan, medan andra sågs som verkliga gudomar vilka gavs form av mänskliga händer. Så famlade det mänskliga intellektet i

mörker innan Islams födelse. Med Islams hjälp uppnådde det mognad och frihet från den mischmasch av nonsens som företrädades av de så kallade gudarna, de judiska traditionerna och den kristna kyrkans imbecilla dåraktigheter och fördes återigen tillbaka till den Sanna Tron och den Sanne Guden.

Islam använder en mycket enkel terminologi. Dess läror är mycket lätta att förstå, uppfatta och tro på. Den bjuder människan att göra bruk av de gåvor hon fått och att försöka ernå största möjliga förståelse av det liv som omger henne. Den erkänner inte någon inneboende fiendskap mellan förnuft och religion eller, vad det anbelangar, mellan vetenskap och religion. Den tvingar inte människan att tro på enfaldig smörja som ett avgörande villkor för hennes tro på Allah. Inte heller driver den henne att förneka Allah för att kunna bli i stånd att erkänna vetenskapliga fakta. Islam stannar inte vid detta utan den låter i klara och otvetydiga ordalag människan förstå att det är Allah och Allah ensam som i sin gränslösa nåd har satt människan över allting annat på denna jord, och att alla vetenskapens upptäckter och de materiella vinster som p. g. a dessa kommer människan till del i själva verket är en Allahs välsignelse för vilken människan bör tacka Honom och sträva hårt efter att bli en slav värdig en så Barmhärtig och Vålvillig Herre. Sålunda betraktar Islam kunskap och vetenskap som en del av tron i stället för att se dem som något ont och intrinsikalt motsägande en äkta gudstro.

Inget av de ovannämnda problem som stirrar människan i ögonen har ännu lösts: de högre, verkliga målen för mänskligheten återstår ännu att förverkligas. Mänskligheten är fortfarande offer för olika dårskaper, den pinas fortfarande under tyranner och diktatorer och är ännu långt ifrån fri från de nedtyngande begären av djuriskhet och köttsliga lustar. Islam har fortfarande en stor och ärorik roll att spela.

Hälften av världens befolkning är fortfarande idag lika avgudadyrkande som någonsin. Vi kan som exempel referera till Indien, Kina och stora delar av den övriga världen. Den återstående halvan eller däromkring bekänner sig till ännu en annan typ av gudom, vilken har utövat ett stort, ja ett långt värre, korrumpierande inflytande på människornas tankar och känslor och har drivit dem ännu längre bort från den rätta vägen. Det är just denna gudom som kallas Modern Vetenskap.

Vetenskapen är ett mäktigt instrument som hjälper oss att öka vår kunskap om tingen runt omkring oss. I den egenskapen har den en imponerande meritlista som talar till dess fördel. Alla dessa brillianta upptäckter förvrängdes och skadades emellertid genom ett stort och fatalt misstag från västerlänningarnas sida: de satte vetenskapen högre än Allah och förklarade att den ensam hade rätt att kräva dyrkan och underkastelse av människan. På så sätt förvägrade de sig själva alla medel att uppnå kunskap utom de metoder som var erkända av den empiriska vetenskapen, vilken drev människorna längre bort ifrån i stället för närmare dess sanna mål och slutpunkt.

Följaktligen krympte det i övrigt så oerhört vidsträckt området för mänsklighetens strävanden och framsteg och höll sig inom de gränser som den empiriska vetenskapen upprättade. Ty i vissa fall är det möjligt att räckvidden för den empiriska vetenskapen, sysselsatt som den är med rena fakta, kan vara snävare än människans medfödda förmågor och hindrar henne att sväva så högt som hon annars skulle vara kapabel att göra med hjälp av inte bara intellektets vingar utan även med de vingar som hennes ande ger henne och som för henne närmare hennes Skapare och som på samma gång gör henne i stånd att uppnå en långt sundare och mer korrekt förståelse av den yttersta verkligheten.

Vetenskapens beskyddare hävdar också att enbart vetenskapen kan uppenbara universums och livets hemligheter för människan: följaktligen är bara det som vetenskapen hävdar sant; allt annat är smörja! Men när de gör ett dylikt påstående förbiser de det faktum att vetenskapen med alla sina briljanta och imponerande upptäckter fortfarande är i sin linda och alltid tvekar att binda sig i fråga om sanningshalten eller sannolikheten för många antaganden, av den enkla anledningen att den inte kan skaffa sig mer än en ytlig överblick över den sanna verkligheten. Men ändå skriker och gormar dess anhängare och talar med myndig stämma om för oss att det inte finns någonting som heter människans själ. De förnekar att människan, fångad/inskränkt som hon är inom de gränser som hennes sinnesorgan sätter, någonsin kan få någon kontakt med det Okända - inte heller få den minsta glimt av det genom telepati¹ eller drömmar. De tillbakavisar alla dessa fenomen, inte därför att de bevisat dem vara rena illusioner, utan helt enkelt därför att den experimentella vetenskapen med sina otillräckliga inadekvata instrument ännu inte har kunnat utforska deras mysterium. Det behagade Allah att hålla dessa fenomen över och bortom gränserna för människans förståelseförmåga. Att det tillhörde en tingens högre ordning vilken inte kunde underställas människans observation var emellertid tillräckligt för att dessa män skulle vända ryggen åt det. Några av dessa män skyndade sig även att utannonsera för den väntande världen att det inte existerade något sådant som en mänsklig själ.

Sådan är alltså den »upplysta okunnighet» som människan lider av i dag. Det visar hur desperat hon är i behov av Islam för att svepa bort denna nutida »vetenskapliga» spindelväv såväl som de enfaldigheter vi ärvt från det förflutna. Avgudadyrkan var den äldsta form i vilken människans dårskap fann sitt uttryck: kulten av vetenskapsdyrkan är dess senare version. För att kunna befria människans förnuft och ande måste båda dessa företeelser skakas av. Det är i detta perspektiv Islam visar sig som mänsklighetens enda hopp, ty endast Islam kan återställa freden mellan religion och vetenskap; ännu en gång föra tillbaka lugnet och harmonin till denna dagens hemsökta värld som har förlorat sin endräkt och sin ro på grund av den dominerande västvärldens fördärvade attityd gentemot livet i den inställning som åstadkom en oförsonlig antagonism mellan människans förnuft och intuition, mellan hennes längtan efter kunskap och hennes behov av Gud.

Historiskt sett är den moderna europeiska civilisationen arvinge till den gamla grekiska civilisationen, överförd till det moderna Europa genom det Romerska imperiet. I denna grekiska civilisation sågs människans förhållande till hennes gudar som en ömsesidig antagonism och aktiv antipati. De mysterier som människorna genom sina forskningar avtäckte och de goda ting hon förskaffar sig i denna värld sågs alltså som någonting hon med våld vrider ur händerna på dessa avundsjuka men odugliga gudar, vilka om de bara kunde skulle förbanna människorna och ta tillbaka allt från dem. Sedda i detta ljus är människans vetenskapliga upptäckter bara ett annat namn för de segrar hon vunnit över sina gudar med risk för hämnd eftersom gudarna inte tillät detta frivilligt utan högst ogärna.

¹ Telepati är beteckningen på kommunikation mellan två sinnen som befinner sig på avstånd från varandra. Det mest anmärkningsvärda exemplet på detta är den Händels då kalifen Omar ropade till Sariah, en muslimsk befälhavare: «Sariah! Till berget! Till berget! « Sariah hörde denna varning som kom hundratals mil ifrån. Han förde sin kontingent till berget och undkom på detta sätt fienden som låg i försåt och besegrade dessa. Trots att telepati är erkänt som ett vetenskapligt faktum, är de moderna vetenskapsmännen så fulla av fördomar att allt som har med själen att göra förnekas direkt. Det förklaras som en yttring av ett sjätte men ännu inte fullt utforskat mänskligt sinne.

Det är just denna ondskefulla och ödesdigra anda i den grekiska kulturen som fortfarande genomtränger det moderna västerlandets undermedvetna. Det är ibland uppenbart i dess tolkning av fakta. Troget dess grekiska anda talar det moderna västerlandet om vetenskapens segrar över fysiska fenomen som ett eftertraktat pris som människan vrider ur händerna på en mystisk Högre Kraft och genom detta gradvis betvingar naturen. Denna inställning syns också tydligt i det moderna Västs inställning till Allah. Det enda som får människan att böja sig för Allah, sägs det, är hennes egen känsla av svaghet. Men varje stort kliv framåt som människan tar inom vetenskapens olika områden reser henne till ett högre existensplan - för henne närmare Gudomligheten - tills hon slutligen kommer att kunna avtäcka alla livets mysterier, själv skapa liv - en besatthet hos den moderne vetenskapsmannen - och sålunda bli likvärdig den Varelse som kallas Allah! Då ska hon inte längre känna sig tvingad att buga sig inför en osynlig Gud, eftersom hon då själv ska ha höjts till en position av gudomlighet.

Detta är den farligaste sjukdom som det moderna Väst för närvarande lider av. Den har förgiftat allt liv. Mänskligheten är plågad och splittrad, en del står emot de andra. Fred, harmoni och lugn har blivit sällsynta fenomen. Men det finns fortfarande ett sista hopp: Islam. Mänskligheten måste vända sig mot detta Allahs ord, eftersom bara det kan rädda den från den straffdom som det gudlösa Väst har dragit på den. Islam ger människan en sund livssyn och talar om för henne att de kunskaper hon ernår och de materiella och andliga fördelar hon åtnjuter i själva verket är frikostiga gåvor från Allah, den Barmhärtige. Islam säger människan att Han är nöjd med henne så länge hon använder dessa kunskaps gåvor i mänsklighetens tjänst; och att Islams Gud aldrig vredgas på Sina skapelser på grund av deras längtan efter kunskap. Inte heller hyser Han någon fruktan för att de skulle utmana Hans auktoritet eller försöka tävla med Honom. Islam lär att Han provoceras till vrede bara när människan missbrukar sin insikt i vetenskapen och använder den till att plåga andra eller utföra aggressionshandlingar mot sina medmänniskor.

Islam upprättar inte bara harmoni och fred utan gör också mänskligheten fri från tyranni och förtryck. Dagens värld uppvisar i detta avseende ingen bättre bild än den gjorde för trettonhundra år sedan, då Islam befriade den från alla falska gudar. Tyranniet struttar fortfarande omkring i skepnad av högdragna kungar, förmättna demagoger och hjärtlösa kapitalister vilka är lika upptagna som någonsin av att suga blodet ur de arbetande massorna, underkuva dem och göra profiter på deras hjälplöshet och miserabla belägenhet. Och det finns ännu en annan klass av diktatorer som regerar med eld och svärd, åsidosätter folkets friheter och går omkring och ropar ut att de själva bara är instrument för att genomdriva folkets eller proletariats vilja.

Påståendet att Islam hjälper mänskligheten att skaka av sig alla dessa fjättrar kan orsaka vissa läsare att ställa sig frågan: varför befriar då inte Islam sina egna anhängare från det förtryckande tyranni som utövas av vissa av deras eget styrande, vilka har åsidosatt alla deras rättigheter och utsatt dem för de mest upprörande former av vanheder och förnedring i just Islams namn? För sådana läsare vill vi påpeka att även om dessa diktatorer missbrukar Islams namn så är Islam ändå långt ifrån i maktställning i deras domäner och har ingen kontrollerande eller reglerande makt över dem. De tillhör en klass om vilken Allah Självt har deklarerat att:

«Men de, som ej döma efter vad Allah nedsänt, dessa äro de ogudaktiga») (Sura 5:51).

Och:

«Nej, vid din Herre de tro icke, förrän de få taga dig till skiljedomare angående sådant, som är föremål för tvist ibland dem, och så icke finna något tvivel i sitt inre angående det utslag du fällt, utan undergivet underkasta sig» (Sura 4:68).

Den Islam som vi uppmanar våra medmänniskor att anamma som vägvisare i livet är inte densamma som gått under det namnet hos vissa muslimska härskare i dagens orient. De har ingen respekt eller aktning för den Gudomliga Lagen då de sällan tvekar att bryta mot den efter behag. När de sålunda fattar sina beslut känner de inget behov att vara trogen den utan följer ibland människors lagar lånade från något europeiskt land och ibland den Gudomliga Lagen - allt efter vad som passar deras behov eller infall för ögonblicket. De gör sig alltså skyldiga till orättvisa gentemot båda, mot människan såväl som mot Allah, ty de väljer från endera sidan inte vad de anser vara rätt, utan bara vad som kan tjäna deras personliga ambitioner, girighet och begär.

Den Islam vi känner till är i stället den som skakar ner de stolta kungarna och insolventa tyrannerna från deras höga maktsäten. Den underställer dem, liksom alla andra människor, den Gudomliga Lagen eller gör sig av med tyrannerna en gång för alla, ty »Vad skummet beträffar, försvinner det i form av luftbubblor, men vad beträffar det, som gagnar människorna, stannar det kvar på jorden» (Sura 13:18).

Inom domänerna för denna Islam och som en konsekvens därav, kommer det inte att finnas några tyranner eftersom Islam inte tillåter tyranni, inte heller tillåter den någon människa att undertrycka andra eller påtvinga dem sin vilja - utan Allahs och Hans Apostels vilja, vilka befaller endast det som är gott och rättvist. Den styrande i ett sådant samhälle ska, som en del av sina skyldigheter mot människorna och mot Allah, vara förpliktad att genomdriva den Gudomliga Lagen. Misslyckas han med detta har han inte längre laglig rätt att kräva sina undersåtars lydnad. I en sådan situation har de full laglig rätt att negligera hans befallningar. Detta fastslogs uttryckligen av den förste kalifen, Abu Bakr (må Allah vara nöjd med honom) i det han sade att «Lyd mig så länge jag lyder Allah angående er; och om jag skulle avvika från lydnaden till Allah, är ni inte längre förpliktade att lyda mig.» Den styrande i Islam har inte mer rätt att fingra på statskassan eller statens lagar än den lägste av hans undersåtar. Till yttermera visso skall i en islamisk stat bara den ha rätt att styra över andra som valts till sin maktpost i ett fritt, rättvist och opartiskt val utan annan övervakning över väljarna än den för rättvisa, heder och anständighet.

En sådan islamisk stat kommer inte bara att göra sina medborgare fria från sina egna tyranner utan skyddar dem också från varje yttre aggression, vare sig den är i form av imperialistisk exploatering eller hot om det. Islam är i sig själv en upphöjd och mäktig religion och som sådan kan den inte tolerera att människorna sänker sig till att buga sig till marken framför imperialismens falska gud. Islam föreskriver en mycket enkel livskod för människan. Den uppmanar henne att sträva hårt för att vinna sin Skapares välbehag, underställa sig Hans vilja, följa Hans befallningar och gå framåt med alla medel hon har till sitt förfogande för att kämpa mot imperialismens och tyranniets fördömda spöke.

Människorna måste därför vända sig mot Islam, för just nu är tidpunkten inne då alla måste stå enade under dess standar för att svepa bort alla imperialismens rudiment från jordens yta. Däri ligger mänsklighetens enda hopp att kunna göra sig fri greppet från detta

spöke som fortfarande förmörkar världsscenen. Här finns vägen till den sanna friheten, vilken inte tillåter någon trældom och som lovar alla människor frihet i tanke, handling, egendom och religion och som svartsjukt bevakar såväl deras integritet som deras heder. Bara på detta vis kan vi bli muslimer värda Allah, föremålet för vår dyrkan - vars väg vi går; den väg Han valt åt oss: »I dag har jag fullkomnat eder religion åt eder, gjort min nåd fullkommen och funnit för gott att giva eder Islam till religion» (Sura 5:5).

Den radikala reformering som Islam åstadkom är ingalunda patriotisk eller begränsad till enbart det muslimska samhället utan är tvärtom, genom själva sin natur, universell. Den är inget mindre än en välsignelse för dagens värld, utsatt som den är för förödande krig och med ytterligare ett och långt mer fruktansvärt tredje världskrig höjande sig vid horisonten.

Dagens värld är uppdelad i två stora maktblock - kapitalist- och kommunistblocket - inbegripna i en dödlig strid om världsmarknader och viktiga strategiska punkter på jorden. De förblir emellertid, trots alla skillnader, i grunden en och samma sak, eftersom båda är imperialistiska och har som mål att förslava andra folk. Med detta mål i sikte är de bägge angelägna att komma i besittning av maximala resurser, mänskliga såväl som materiella. Andra mänskliga varelser är i deras ögon inte förmer än det antal boskap (mänsklig kraft, kallar de det) som de behöver för att förverkliga sina skändliga syften.

Om hela den islamiska världen skulle resa sig upp mot de nutida imperialistmakternas barbariska tyranni - vilket de i själva verket är på väg att göra - kan den effektivt göra slut på alla de internationella rivaliteter och tråtor som utgör ett så allvarligt hot mot världsfreden och säkerheten på jorden. De muslimska staterna kan, om de sluter sina led, mycket lätt forma ett eget maktblock. Tack vare sin utmärkta geografiska position skulle ett sådant block av muslimska nationer utgöra tungan på vågen i maktbalansen mellan världens nationer, belägen som den skulle vara mitt emellan den gamla och den nya världen. Då kommer den att vara fri att sluta sig till det ena eller andra blocket utgående från vad deras egna gemensamma intressen kräver i stället för att tjäna Västs eller Östs imperialistiska intressen.

Islam är mänsklighetens enda framtida hopp, och den enda garantin för mänsklighetens framtid ligger i att Islam går segrande ur den ideologiska kamp som för närvarande pågår; Islams seger är av stor betydelse för mänsklighetens framtid, och dess förverkligande är inte någon illusion. Den kan åstadkommas om de folk som redan nu lever inom dess domäner och bekänner sin lojalitet till den från och med nu förbinder sig att förverkliga denna seger. I detta syfte behöver de ingen hjälp utifrån. Islams seger skulle för den moderna människan betyda utplånandet av de hotfulla skuggorna från en annalkande världsbrand: det skulle betyda frånvaron av nervösa sammanbrott och frånvaron av fysiska och psykiska spänningar; det skulle betyda ett lyckligt hem och en lycklig, fredlig värld.

Det finns emellertid ännu en aspekt av saken. Det moderna västerlandet har nått enorma framgångar på det vetenskapliga området, men på det mänskliga området är det fortfarande lika barbariskt och efterblivet som någonsin. Under dess dominans avancerade vetenskapen medan människan var långt efter och gradvis förlorade all respekt för de högre värdena i livet. Den moderna civilisationen lade större vikt vid det materiella än vid det andliga, gav det kroppsliga större betydelse än det andliga, med resultat att individerna kommit att lägga mycket större betydelse vid sina egna personliga nöjen och

själviska intressen än vid att sträva och offra sig för det gemensammas bästa. Det är därför vi finner den moderna människan vara så uppslukad av sina sensuella förlustelser. Ett sådant sakers tillstånd kan knappast betecknas som mänskliga framsteg och mänsklighetens utveckling, ty detta betyder inte bara materiella framsteg och vetenskapliga framgångar utan också människans frihet från dominansen under hennes djuriska drifter. Det är här som Islam träder in; bara den kan få människan att göra framsteg och bli verkligt utvecklad.

Framsteg är inte synonymt med att ha fortgående flygplan, atombomber, transistorer eller bländande elektriskt ljus, som vissa missledda människor tycks tro. Dessa företeelser är inte kriterium för att bedöma mänskliga framgångar. Dess kriterium bör istället vara huruvida människan domineras av sina djuriska drifter eller själv kontrollerar dessa och håller dem i schack. Har hon förmåga att höja sig över dessa blinda passioner, eller är hon bara en slav under dessa och i så fall långt ifrån att ha uppnått något verkligt framsteg eller utveckling. Hon kan i så fall med rätta kallas ett ömkligt misslyckande som människa, trots hennes enastående erövringar inom fältet för vetenskap och kunskap.

Detta kriterium är emellertid inte ett kriterium som godtyckligt fabricerats av religionen eller moralen. Det är inte en vision utan ett faktum vars sanningshalt historien bär uppenbara vittnesbörd om. Det är djupt grundlagt i den mänskliga naturen och i den konkreta verkligheten, ty inget folk har någonsin varit i stånd att bibehålla sin styrka, ära och makt eller kunnat bidra till den mänskliga rasens välfärd och framsteg om det en gång fallit offer för detta livets extravaganser och lyx. Vad var det som drog ner det fordom så stolta Grekland, och det mäktiga Romerska riket? Hur kunde det gamla Persiens ära och ryktbarhet, liksom den islamiska världens, mot slutet av den abbassidiska perioden ebba ut? Och slutligen, minns vi fortfarande inte den fruktan som lades i dagen av den Franska republiken, med folket helt uppslukat av sensuella nöjen, under det senaste världskriget? De överlämnade sig nästan omedelbart till fienden. De kunde inte stå emot ens en enda attack från sina fiender då de brydde sig mer om sina personliga nöjen än försvaret av sitt hemland. De var mer angelägna om att skydda sitt överbefolkade Paris med dess eleganta danslokaler från fiendens granater än att behålla sitt goda namn och försvara sin en gång så stolta och modiga nations ära.

Ibland hör man också vissa felinformerade människor i Östern hänvisa till Amerika som en nation genomdränkt av världsliga nöjen men ändå mäktig och stor med den högsta materiella produktionen i världen. Men dessa människor glömmer att Amerika fortfarande är en ung nation både i andlig och materiell bemärkelse. Och som alla vet är ungdomen den period då följderna av en invärtes sjukdom är svåra att fastställa. Statens kropp är fortfarande vital nog att kontrollera de yttre sjukdomssymptomen. Men ett penetrerande öga kan inte bedras av ett sådant folks till synes sunda och ungdomliga spänst, eftersom det klart och omissskänligen upptäcker den farliga sjukdomens alla symptom bakom den tunna slöjan av dess glänsande yta. Att Amerika inte är något undantag från regeln illustreras av följande två notiser som fanns i tidningarna för någon tid sedan. De visar också att vetenskapen, trots sina många framsteg, fortfarande är lika ineffektiv som någonsin vad det gäller att åstadkomma en grundläggande förändring av den mänskliga naturen, ty vetenskapen är själv en del av Allahs Lag - «den lag i vilken vi aldrig skall bevittna någon förändring».

Den första nyhetsnotisen meddelar att det amerikanska regeringsdepartementet avskedat 33 av sina anställda då de befunnits ha låg moralisk karaktär och gjort sig skyldiga till att sälja statshemligheter till fienden.

Den andra nyhetsnotisen behandlar det faktum att 120 000 amerikanska soldater deserterat från de amerikanska styrkorna. Det är ett mycket högt antal med tanke på de amerikanska väpnade styrkornas totala styrka och det faktum att de tillhör en nation som ännu är ung och också gör anspråk på världens ledarskap och herravälde.

Detta är bara början. De andra följderna är oundvikliga om den amerikanska nationen framhärdar i sin nuvarande materialistiska livssyn.

Detta är emellertid bara en del av bilden. Den andra visar att trots sin höga materiella produktion, sina relativt unga och mångtaliga resurser i människor och land är den amerikanska nationen synnerligen andefattig och torftig i fråga om högre moraliska värden och principer på grund av det faktum att den som nation är fullständigt uppslukad av fysiska nöjen och sällan har setts resa sig högre än till den rent djuriska nivån i detta avseende. Den råa behandling som de svarta utsätts för i Amerikas förenta stater avslöjar en nation som själsligt sett inte är frisk och vars humana nivå är katastrofalt låg. Mänskligheten kan förvisso inte göra framsteg genom att förnedra sig för att tillfredsställa sina djuriska drifter - genom att dyrka dem.

Detta är verkligen en mycket dystert bild av dagens värld men fortfarande finns det ett botemedel, och detta botemedel heter Islam. För trettonhundra år sedan befriade den mänskligheten från de djuriska drifternas tyranni; återigen är den mänsklighetens enda möjlighet att skaka av sig begärens bojor och bli fri att använda alla sina gåvor för att uppnå ett högre andligt plan och utöva dygd och godhet i sin levnad.

Ingen må säga att Islams renässans är ett omöjligt och hopplöst företag; den mänskliga rasen har i det förflutna visat utom varje tvivel att den är fullt kapabel att höja sig över den rent animala nivån. Sannerligen, det som en gång var möjligt måste ännu i det närvarande vara möjligt, för mänskligheten har temperamentsmässigt sett inte genomgått någon förändring sedan dess. Mänskligheten hade sjunkit då, som nu, till en mycket låg nivå och var lika fångad av sina kroppsliga nöjen som den i dag tycks vara. Det finns ingen skillnad mellan dess nuvarande och dess förflutna utom i de utåt synliga formerna av sinnlighet eller i namnen på de utsvävningar man hänger sig åt. Det antika Rom var inte mindre ruttet moraliskt sett än dess moderna motsvarigheter - Paris, London och de amerikanska städerna. På samma sätt var den sexuella anarkin i det gamla persiska riket lika grov som den man i dag för knippar med de kommunistiska staterna. Det var i detta historiska sammanhang som Islam uppenbarades för världen. Den förde med sig en fullständig förändring, lyfte mänskligheten upp från avgrunden av moraliskt fördärv, gav människans liv ett ädelt mål, införde dynamism, rörelse och besjälade människorna med en önskan att sträva hårt på vägen mot sanning och godhet. Under Islam blomstrade mänskligheten, skaffade sig välstånd och startade en dynamisk intellektuell och andlig rörelse som kom att omfatta både öst och väst. Inga onda krafter vågade utmana Islams frammarsch, med resultat att hela synen på den mänskliga levnaden radikalt förändrades. Sålunda blev den islamiska världen huvudkällan till ljus och framsteg i världen för långa tider framåt. Under denna långa period av islamisk dominans låg den islamiska världen aldrig efter i materiellt, intellektuellt eller andligt hänseende, av den enkla anledningen att den inte uppmuntrade moraliskt fördärv, sexuell anarki eller gudlöshet. Dess anhängare

sågs som symboler för fromhet och överlägsenhet inom alla sfärer av mänsklig aktivitet, tills de upphörde att i sina liv tillämpa Islams ädla och höga ideal och blev slavar under sina infall och djuriska drifter. Det var då som all deras ära och makt upphörde i enlighet med Allahs obönhörliga lag.

Den nutida islamiska rörelsen som fortfarande uppåddar sina krafter, tar sin styrka ur det förflutna och gör bruk av alla tillgängliga moderna resurser, med blicken riktad mot framtiden. Den har stora potentialer och går därför en lysande framtid till mötes, ty den är fullt i stånd att utföra det stora mirakel som redan en gång tidigare åstadkommit av Islam och som fick människan att blicka högre och bortom djuriska nöjen - med sina fötter fast förankrade på jorden och med blicken riktad mot himlarna.

Detta betyder emellertid inte att Islam är en rent andlig bekännelse, ett försvar för moralen eller bara ett intellektuellt strövtåg i himlarnas och jordens kungarrike. Det är ett praktisk livsmönster som omfattar alla världsliga angelägenheter. Inget undgår dess genomträngande öga. Den uppmärksammar alla de olika mönster av relationer som binder människor samman oavsett om relationen i fråga faller under det politiska, ekonomiska eller sociala området; reglerar dem genom att föreskriva lämpliga lagar och genomdriver dem sedan i det praktiska livet. Islam uppnår på detta sätt en enastående harmoni mellan individ och samhälle, förnuft och intuition, praktik och dyrkan, jorden och himlarna, mellan denna värld och den kommande, alla inneslutna tillsammans i en harmonisk helhet.

Det utrymme vi har till vårt förfogande i detta kapitel är för begränsat för att tillåta en detaljerad diskussion om Islams politiska, ekonomiska och sociala system. De påföljande kapitlen kommer emellertid att kasta visst ljus över de framträdande dragen i Islams allomfattande system; i syfte att behandla de missuppfattningar om Islam som sprids av västerländska lärde. Följande fakta vill vi emellertid lägga fram för våra läsare:

För det första måste det stå fullkomligt klart att Islam inte är blott och bart en ideologisk drömbild. Tvärtom, den är ett praktiskt livsmönster som till fullo erkänner människornas alla sanna behov och försöker förverkliga dem.

För det andra, när den försöker möta alla människans ursprungliga och äkta behov åstadkommer Islam en perfekt balans så långt den mänskliga naturens begränsningar tillåter. Den börjar med individen och upprättar en balans mellan kroppens och själens behov, mellan förnuft och ande och tillåter aldrig den ena sidan att dominera den andra. Den undertrycker inte de djuriska instinkterna för att få själen att höja sig till högre plan, inte heller låter den människan sänka sig till den låga nivån av ren animalism. Däremot låter den de båda mötas på ett och samma högre plan och utplånar således alla de inre psykiska konflikter som hotar den mänskliga själens enhet och som ställer den ena sidan i motsatsställning till den andra. Islam fortsätter sedan med att uppnå ett jämviktsläge mellan individens behov och samhällets. Den tillåter inte en individ att förbryta sig mot andra individer, eller mot samhället. Inte heller tillåter den samhället att begå lagöverträdelse gentemot individen. Den tillåter inte heller en klass eller ett folk att förslava andra klasser eller folk. Islam lägger på ett gynnsamt sätt band på alla dessa motsatta krafter, hindrar dem från att kollidera med varandra och uppmanar alla att ta varandras händer och samarbeta för alla människors gemensamma bästa.

Islam upprättar sålunda en balans mellan olika samhällsfaktorer, mellan andliga och timliga, ekonomiska och mänskliga faktorer. Till skillnad från kommunismen tror den inte att ekonomiska faktorer, alltså enbart den materiella aspekten, styr den mänskliga existensen. Inte heller instämmer den i vad spiritualisterna och de rena idealisterna hävdar, nämligen att de höga idealen ensamma är tillräckliga för att organisera människans liv. Islams ståndpunkt är i stället att inte en utan alla dessa olika element tillsammans formar det som kallas samhälle; och att det bästa livsmönstret är det som tar hänsyn till alla dessa, som till fullo erkänner kroppen såväl som förnuft och ande och inordnar dem alla inom ramarna för en harmonisk helhet. För det tredje måste det alltid hållas i minnet att Islam har en helt igenom egen oberoende existens som socialt såväl som ekonomiskt system. Vissa av dess yttre manifestationer kan på ytan tyckas likna kapitalismens eller kommunismens, men är i själva verket långt ifrån att vara den ena eller den andra åskådningen. Den har dessa systems alla goda karaktäristika men är ändå fri från deras tillkortakommanden och avvikelser. Den upphöjer inte individualismen till den vämjeliga grad som är så karaktäristisk för den moderna västvärlden vilken betraktar individen som grunden för den sociala ordningen och påstår att individens frihet under alla omständigheter måste bevaras och aldrig inskränkas genom samhällsliga åtgärder. Från detta frö utvecklas i Väst den nutida kapitalismen som är baserad på uppfattningen att individen är fri att utnyttja andra inklusive det samhälle som föder och beskyddar henne. När Islam understryker samhällets betydelse, går den aldrig till sådana ytterligheter som vi bevittnar i de östeuropeiska staterna. De betraktar samhället som basen för den mänskliga tillvaron i vilken individen inte är något annat än ett obetydligt kryp utan något egen existens alls utanför och oberoende av hjorden. Därför åtnjuter staten ensam all frihet såväl som makt; individen har ingen rätt att ifrågasätta dess auktoritet eller utkräva av den sina rättigheter. Sålunda uppstod där en kommunism som hävdar att staten har den absoluta makten att på det sätt den föredrar forma individernas liv.

Islam skapar en balans mellan dessa två extremer - kommunism och kapitalism. Genom att erkänna bådvas betydelse harmonierar den individen och staten på så sätt att individerna får den frihet som krävs för att utveckla sina anlag utan att förbryta sig mot sina medmänniskor, eftersom den också ger samhället, eller staten som representerar det organiserade samhället, vidsträckta befogenheter att reglera och kontrollera de socio-ekonomiska relationerna för att den alltid ska kunna vakta och bevara denna harmoni i människornas liv. Basen för hela denna struktur är, enligt Islam, den ömsesidiga kärleken mellan individer och grupper. Den upprättas inte på basis av illvilja och klasskonflikter, som i de kommunistiska staterna.

Det bör också påpekas här att detta enastående livsmönster ur islamisk synvinkel inte uppkom som ett resultat av något ekonomiskt tryck, inte heller var det följden av antagonistiska folkgruppers motstridiga intressen. Nej, den uppenbarades som det anbefallda livsmönstret vid en tid då människorna inte lade någon särskild vikt vid de ekonomiska faktorerna och inte heller visste något om social rättvisa i den mening vi i dag känner detta begrepp. Både kommunism och kapitalism uppkom långt senare. Så lång reformering av de sociala och ekonomiska samhällssfärerna anbelangar, anses allmänt Karl Marx vara den förste som hävdade att det var statens plikt att tillgodose medborgarnas grundläggande behov - mat, husrum och sexuell tillfredsställelse. Detta utropas som en stor revolution i den mänskliga tankens historia. Men långt före Karl Marx - för trettonhundra år sedan - hade Islam redan proklamerat dessa individens rättigheter. Sålunda sade den Helige Profeten (frid över honom): »Den av våra tjänstemän

(alltså den islamiska statens) som inte har någon hustru, han ska ges en hustru; om han inte har något hus, ska han ges ett hus att bo i; om han inte har något husdjur (en nödvändighet), ska han förses med ett.»

Detta är några av de mest framträdande dragen i det islamiska livsmönstret. De räcker för att visa att en religion med sådana lagar och principer och som är så omfattande att den inbegriper människans hela existens, känslor, tankar, handlingar, gudsdyrkan, ekonomiska förehavanden, sociala relationer, instinktiva behov och andliga strävanden - alla inordnade inom ramarna för ett enda harmoniskt och unikt livsmönster, aldrig kan förlora sin nytta för mänskligheten. Aldrig kan heller en sådan religion någonsin bli föråldrad, då den har samma mål som livet självt och därför ödesbestämt att leva lika länge som det finns liv på denna planet.

Med tanke på de rådande förhållandena i vår samtida värld, kan mänskligheten rimligtvis inte ha råd att vända Islam ryggen eller tillbakavisa dess livsmönster. Mänskligheten är ännu i detta så kallade upplysta tjugonde århundradet angripen av de råaste och mest avskyvärda former av rasfördomar. Amerika och Sydafrika erbjuder utmärkta exempel i detta avseende. Den tjugonde århundradets värld har sannerligen mycket att lära av Islam. Islam befriade för länge sedan människorna från alla rasfördomar. Den nöjde sig inte med att presentera en vacker vision av jämlikhet mellan alla människor, svarta, vita och röda, förklarande att ingen åtnjöt någon prioritet över de andra utom med avseende på fromheten. Den inte bara frigav de svarta från slaveri utan erkände också till fullo deras rättighet att söka till även de högsta auktoritetsposterna i den islamiska staten. De kunde, liksom fria män, bli överhuvuden för den islamiska staten. Den Helige Profeten (frid över honom) sade: »Hör och lyd även om en neger slav ut ses till ert överhuvud, så länge han bland er genomdriver Allahs Lag».

Hur kan dagens värld, angripen som den är av allt ont som kommer från imperialism och tyranni med alla dess barbariska attribut, ignorera Islams budskap då endast Islam kan hjälpa mänskligheten att skaka av sig dessa fjättrar. Den motsätter sig imperialism och alla former av exploatering. Det sätt på vilket muslimerna behandlade folken i de länder de erövrade i syfte att sprida Allahs ord var så generöst, upphöjt och ädelt att lilleputtarna i det »civiliserade» Europa knappast kan utgrunda dessa höjder. Vi kan i detta sammanhang hänvisa till kalifen Omar ibn al-Khattab's välkända beslut att piska sonen till Amr bin Al-Aas, den segerrike generalen och hedrade guvernören i Egypten. Sonen hade slagit en egyptisk kopt utan att ha något juridiskt rättfärdigande och den ryktbare fadern var själv nära att få en snärt av kalifens piska. Detta visar hur stora civilrättigheter undersåtarna i den islamiska staten åtnjöt.

Sedan har vi det kapitalismens onda som har förgiftat allt liv. Dess avskaffande samt behovet av att rädda den mänskliga rasen från dess onda konsekvenser påkallar också det Islam. Ty Islam förbjuder ocker och förmögenhetsansamling vilka tillsammans utgör grundvalen för den kapitalistiska ekonomin. Detta betyder med andra ord att endast Islam effektivt kan kontrollera kapitalismens onda, precis som den kontrollerade det för trettonhundra år sedan.

På samma sätt är den del av världen som domineras av den materialistiska, gudlösa kommunismen i lika stort behov av Islam, eftersom Islam uppnår och upprätthåller den högsta sociala rättvisa utan att behöva torka ut de andliga källådrorna i människohjärtat. Inte heller begränsar den människans värld till sinnesorganens snäva värld. Framför allt

varken strävar efter eller syftar den till att med våld pracka på mänskligheten sin egen trosbekännelse med hjälp av en proletariatsdiktators järnpiska ty «Det finns intet tvång i religionen, den rätta vägen är tydligt skild från förvillelsen» (Sura 2:257).

Till slut kan den värld som har krigsmolnen ständigt hängande över sig inte göra annat än vända sig mot Islam - den enda vägen till verklig fred på denna jord.

Islams era har i vissa avseenden just inletts, inte upphört; den är inte en uttömd kraft, utan en levande och dynamisk kraft. Dess framtid är lika lysande som dess historiska förflutna då den upplyste jordens yta vid en tid då Europa fortfarande trevade sig fram i medeltidens mörka vrår.

Den Heliga Koranen slår fast: «Och om några av de slavar, över vilka i råden, önska ett fribrev, så utfärden sådant åt dem, om I veten något gott om dem, och given dem av Allahs rikedomar och vad Han givit eder!» (Sura 24:33).